

השבת

רבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

מטות ~ מסעי

מתוך ספר לקוטי הלכות

לא, טו הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם ...

עקר התגברות היצר הרע בכל אדם הוא בפגם הברית. ואחר כל היגיעות העצומות ורובי המסירת-נפש שהצדיקים אמתיים מוסרים נפשם ממש בכל יור ודור בשביל תקון נפשות ישראל, ועדין השטן והיצר הרע מרקד בינן ומתגרה בישראל והעקר בענין זה, כמו שמצינו בימי משה רבנו בעצמו, עליו השלום, שאחר כל היגיעות שהיה לו בשביל תקון נפשות ישראל, ובסוף ימיו בא בלעם הרשע ימ"ש והכשילם בפגם הברית.

לפעמים מכרח הצדיק להסתלק ולמות בשביל זה, כי לפי עצם התפשטות הסטרא אחרא אי אפשר לו לגמר התקון בשלמות בחיים רק לאחר הסתלקותו. ומה הפגם באים כל המניעות והבלבולים והמלחמות והמחלקת, המונעים את האדם מלהתקרב אל הקדשה, ומעכבים אותו מלהוציא החיות הקדשה שלו בשלמות מכה אל הפעל, כי כל המניעות מלהתקרב אל הקדשה באים מטמאת קרי, רחמנא לצלן, כי "קרי" לשון מניעה, כמו שפרש רש"י בפרשת בחקתי על פסוק "אם תלכו עמי קרי". (הלכות הכשר-כלים ד', אותיות ט"ו י"ז לפי אוצר היראה - ברית, אות כ"ג)

סיפור השבוע

* נוכחי אור, ד' *

מעשה שספר מהאוצר שתחת הגשר שפעם אחת חלם לאיש אחד מאיזה עיר שבונינה תחת הגשר יש שם אוצר, על פן נסע לשם ועומד אצל הגשר ומחפש עצות איך לעשות, כי ביום אינו יכול מחמת האנשים.

ועבר שם איש חיל, ואמר לו: מה אתה עומד וחושב? חשב בדעתו, שטוב שיאמר לו, כדי שהוא יסיעו ויתחלקו, ספר לו כל הענין.

ענה ואמר לו: איני יהודי נאר קוקט אויף א חלום, אלא מאי מיר האט זיך אויך גיחולמת אז דא אין דא בא דעם אין דעם (והזכיר העיר של האיש ושמו של האיש הזה) אין מאקאן אין דא אין אוצר וועל איך פארין ציא יענום? ונסע האיש לביתו וספר בהמקאן שלו ומצא האוצר.

ואמר אחר כך: איצט ווייס איך שוין "דער אוצר אין בא מיר, נאר וויסען פום דעם אוצר מוז מען פארין קיין וויין" [הוא יהודי שם לב לחלום אלא מאי גם אני חלמתי שבמקום פלוני אצל פלוני במחסן יש אוצר, האסע לשם? ונסע האיש לביתו וספר במחסן שלו ומצא האוצר.

ואמר אחר כך, "עתה ידעתי: האוצר הוא אצלי, אבל כדי לדעת מזה, עלי לנסע עד וינה". כך בענין עבודת השם, שהאוצר הוא אצל כל אחד בעצמו, רק לידע מהאוצר מכרח לסע להצדיק.

לחג שש ערי המקלט וכו' הארבעים ושתים עיר ...

ארבעים ושמונה תבות שיש בפרשת "שמע ישראל", שהוא יסוד האמונה, יש כנגדן ארבעים ושמונה ערי הכהנים והלוויים: שש ערי מקלט, כנגד שש תבות שב"ש שמע ישראל", ועליהם ארבעים ושתים עיר" כנגד ארבעים ושתים תבות מן "ואהבת" עד סוף הפרשה כמובא. ואלו הארבעים ושמונה ערים קולטות ומצילות

מסטרא דמותא, ועל-פן צריך הרוצח בשגגה לנוס לשם, כי אמונה עקר החיים, והכפירות סטרא דמותא; ועל-פן ארבעים ושמונה ערי הלוויים שהם בחינת "שמע", "ואהבת", שהם עקר המשכת האמונה, על-פן הם קולטות ומגנות מסטרא דמותא ומצילין את הרוצח ממייתה.

אלו הארבעים ושמונה ערים שישבו בהם הכהנים והלוויים, דיקא בזה הראה לנו התורה הקדושה שצריך לנסע לצדיקים ולהנלוים אליהם, והעקר בשביל לזכות לאמונה שהוא עקר החיים ולהנצל מסטרא דמותא שהם הכפירות. פי עקר האמונה בשלמות מקבלין רק על-ידי צדיקים אמתיים והנלוים אליהם, שהם בחינת הכהנים והלוויים; כי כהן הוא בחינת הצדיק והרב האמת, וכמו שאמרנו רבותינו ז"ל על פסוק: "ושפתי כהן וגו'" אם הרב דומה למלאך וכו', ולוויים הם בחינת המתחברים והנלוים אליהם בבחינת "ונלוו אליך וישרתוך".

ומי שנכשל במה שנכשל ורוצה לחוס על חייו ולהציל נפשו ממייתה עולמית, צריך לנוס ולברח ולבוא אל עריהם, ושם דיקא ינצל מכל רע, כמו הרוצח שנכשל במה שנכשל והגביר הסטרא דמותא, על-פן אין לו הצלה רק לברח אל ארבעים ושמונה ערי הכהנים והלוויים, ושם ינצל מסטרא דמותא כנ"ל. (הלכות תחומין ה', אות כ"ח לפי אוצר היראה - אמונה, אות מ"ח)

לא, כג כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש

אש הוא התקון, בבחינת (במדבר לא): כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש וטהר. והוא מכלה את הזהמא. אבל בשזוכין להתקשר להצדיק שהוא בחינת ברית מלח, ואזי מקבלין ממנו בחינת מלחא, בחינת תקונים להמתיק מרירותו, ואז נצולין מן האש שהיו צריכין להצטרף חס ושלום בבחינת תעבירו באש. פי מליח קרי הוא פורתח דצלי שנצלה באש (חלין צו), שעל-ידי בחינת המליחה שהוא בחינת התקשרות להצדיק כנ"ל, נודפכין יפה ונצולין מן האש ויוצאין זך ויפה ושלם בלי שום פגם וזוכין לתכלית התקון: (הלכות מליחה א', אות ד')

קרא הפנה שני
אנה אל הנל III

יָתִים יְקָרִים

נא לא לשכוח
ולתרום, בכל הזדמנות,
לעלון שלכם.

*

תנו לו לגדול
כי הוא מפיץ את
דעת הצדיק האמת
בכל העולם

*

ניתן לתרום באמצעות כרטיס אשראי
בכל מכשיר "קהילות"
תחת השם
השבת של רבי נחמן מברסלב
או להפקיד בחשבון דואר מס'
89.2255.7

זְרָאוֹת בְּאֵבִי הַנְּחֵל

= מועדי ה' - שבת (חלק ג') =

פַּעַם ... בְּלִיל שַׁבַּת ר' יִשְׂרָאֵל שָׂר אֶת הַגּוֹזֵן י' נח' בְּשַׁעַה שְׁלֹשׁ לַפְּנוֹת בֶּקֶר, וְהִשְׁכַּנִּים הַתְּלוּנָה. וּבְשָׂאֲמֹר בַּעַל הַבַּיִת לר' יִשְׂרָאֵל שֶׁהִשְׁכַּנִּים רוּצִים לְקַרֵּא לְמִשְׁטָרָה, הַשִּׁיב ר' יִשְׂרָאֵל בְּהַתְּלַבְּבוֹת: "אֵיפֹה שִׁיקְחוּ אוֹתִי - אֲנִי אֲמַשִּׁיךְ לְשִׁיר וּלְגַלוֹת הָאֵמֶת וְכו'".

פַּעַם שִׁכְנָה אַחַת הַתְּלוּנָה בְּיוֹם שַׁבַּת שֶׁהִרְקוּדִים וְהַשִּׁירָה שֶׁל הַחֲבָרִים מְעוֹרְרִים הַתִּינוּק שְׁלֵה מֵהַשָּׁנָה, וְר' יִשְׂרָאֵל אָמַר לְשִׁמַּח בְּשַׁבַּת מִבְּלִי לְהַפְרִיעַ לְאֲנָשִׁים.

גַּם פַּעַם בְּסַעֲוֵדָה הַשָּׁנִיָּה שֶׁל שַׁבַּת אֲשֶׁה אַחַת הַתְּלוּנָה שְׂכּוֹאֵב לָהּ הָרֹאשׁ, וְהַשְׁמָחָה וְהִרְקוּדִים שֶׁל הַחֲבָרִים מִפְרִיעִים לָהּ, וְר' יִשְׂרָאֵל אָמַר לְשִׁמַּח מִבְּלִי לְהַפְרִיעַ לְאֲנָשִׁים.

בְּשַׁבַּת בִּבְקֶר שָׂרוּ הַחֲבָרִים אֶת הַשִּׁיר "שִׁירוֹ לו'", כַּנְּהוּג, וְר' יִשְׂרָאֵל הִצְטַרֵּף לְשִׁירָה בְּשִׁמְחָה וְהוֹדָאָה, וְהָיָה נִרְאֶה שֶׁחָפֵץ שִׁישִׁירוּ אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה לֹא כַּמְצוֹת אֲנָשִׁים מְלַמְּדָה אֶלֶּא עִם חַיּוֹת וְהַתְּחַדְּשׁוֹת בְּחַסְדֵי ה'.

פַּעַם בְּשַׁבַּת רִקְדוּ וְשָׂרוּ הַחֲבָרִים הַרְבֵּה, וְדַבֵּר ר' יִשְׂרָאֵל, שֶׁאֲנַחְנוּ נִקְדוּ בְּרַחוּבוֹת וְיִקְרָאוּ אוֹתָנוּ חֲסִידֵי י' נח', וְיִהְיוּ לָנוּ מְכוּוֹנִיּוֹת לְהַפִּיץ הַסְּפָרִים. וְלֹא נִתֵּן לְעוֹלָם לִישׁוֹן, וְהָיָה נִרְאֶה שֶׁשִּׁמַּח בְּשִׁירָה וּבִרְקוּדִים שֶׁל הַחֲבָרִים.

פַּעַם הַתְּרַחֵשׁ פְּגוּעַ שָׁבוּ נִרְצָחוּ כַּמָּה יְהוּדִים, וּבְשַׁבַּת הַסְּמוּכָה אָחַד מֵהַחֲבָרִים הַתְּעוֹרֵר בְּאֵמִירַת "אֵב הַרְחָמִים", וְכוּן בְּמַחְשַׁבְתּוֹ לְהַצְטַעַר עַל הַדָּם הַשְּׂפוּךְ שֶׁל הַנִּרְצָחִים, ה' יִקַּם דָּמָם, גַּעַר בּוֹ ר' יִשְׂרָאֵל בְּרוּחַ קִדְשׁוֹ וְאָמַר לוֹ, שֶׁבְּשַׁבַּת צְרִיכִים לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה מְבּוֹאוֹ וְעַד צֵאתוֹ וְלֹא לְחַשֵּׁב מַחְשְׁבוֹת כְּאֵלוֹ.

אכילה, יט-כב

ובפרט בשעת אכילה תזכנו ותושיענו לאכול בקדשה ובטהרה גדולה עד שנוזה להמשיך עלינו תמיד בשעת האכילה את היראה הקדושה הנגשת ובאה אל האדם אז, ועל-ידיה נזכה לבטל ולהמתיק כל מיני צער ויסורים וכל הדינים שבעולם, מעלינו ומעל כל עמך בתי-ישראל. ועל-ידיה תזכנו לעלות מבחינת מדרגת חי למדרגת אדם דקדשה באמת, שהוא גדר מדבר, ונוזה לדבור דקדשה תמיד.

ותזכנו לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא עד שנוזה לעלות ולהפיל בבחינת אדם העליון, שנוזה לבחינת שכינה מדברת מתוך גרונו: (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה ל"ח)

שבת שלום כל הישועות

עַקֵּר הִירָאָה הִיא בָּאָה וְנִגְשֶׁת אֶל הָאָדָם בְּשַׁעַת אֲכִילָה, עַל-כֵּן צָרִיךְ לָזַהַר מְאֹד לֹאֲכַל בְּקִדְשָׁה וְלֹהֲמַשִּׁיךְ עַל עֲצוּמוֹ הִירָאָה הַבָּאָה אֵלָיו אֲזוֹ, וְעַל-יְדִידָהּ זוֹכֵה לְכָל הַנּוֹזֵר לְעִיל בְּאוֹת כ כ.א.].

... יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתִּיְדָוּהָ בְּעוֹזֵי וְתוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הַעֲצוּמִים, וְתוֹכְנֵנִי לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה לְגַמְרִי, שֶׁאֲזוּכָה שֶׁתִּיְדָוּהָ אֲכִילַתִּי וְשִׁתִּיתִי בְּקִדְשָׁה וּבְטַהְרָה גְדוֹלָה בְּעֵתוֹ וּבּוֹמֵנוֹ, בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקַל וּבְמִשׁוֹרָה, כְּרְצוֹנְךָ הַטוֹב בְּאֵמֶת.

ואזכרה להמשיך עלי תמיד היראה הקדושה הנגשת ובאה אל האדם לעת האוכל דיקא, ואשב על השלחן בשעת סעודה באימה ויראה גדולה מפניך תמיד. ועל-ידיה תזכני בחסדיך העצומים להמתיק ולבטל כל מיני צער ויסורים וכל הדינים שבעולם, מעלי ומעל כל בני ביתי ומעל כל בני ישראל עמך, כי אתה ידעת את כל עמלנו ולחצנו, את כל מיני צער ויסורים העוברים עלינו על כל אחד ואחד בכל יום ויום, ובעצם שפלות דעתנו, קשה לנו לסבול הצער והיסורים של כל יום ויום.

רחם עלינו למען שמך וזכנו להתעורר מעתה להמשיך עלינו קדשתך העליונה, ונוזה כלנו להמשיך עלינו יראת שמים באמת, ותהיה יראתך על פנינו לבלתי נחטא.

עַקֵּר הָאֲכִילָה הוּא בְּשִׁבִיל בְּרוּרִים, כְּדִי שִׁיתְבַּרֵּר הַמֵּאֲכָל וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה מִמֵּנוֹ אֲמִירַת-שָׂפָר, שֶׁהֵם הַבְּרִכוֹת שֶׁמִּבְּרַכִּין עֲלָיו וּמִתְפַּלְּלוּ וְלוֹמְדִים וְעוֹבְדִים הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ בְּכַחוֹת הָאֲכִילָה. וְזֶה צָרִיךְ כָּל אָדָם לְכוּן בְּשַׁעַת אֲכִילָתוֹ, וְאֲזִי הָאֲכִילָה הִיא בְּבַחֲיַנַּת קִטְרַת זוֹכָה לְשִׁמְחָה, וְנַעֲשֶׂה מִזֶּה עֲטָרָה שֶׁל חֶסֶד וְרַחֲמִים לְמַלְךְ שְׁלֵמָה, שֶׁעַל זֶה נֶאֱמַר: "צְאִינָה וּרְאִינָה גּוֹ' בְּעֲטָרָה גּוֹ', וְעַל-יְדִידָהּ זוֹכֵה לְפָרְנִסָּה בְּנִקַּל (ל"מ ב' - סִימָן ט"ו).

כָּל אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל, אִפְלוּ צָדִיק גָּדוֹל, צָרִיךְ שִׁיחֶיהָ לוֹ אִיזָה צַעַר בְּכָל יוֹם; וְכָל מִי שִׁישׁ לוֹ דַּעַת יוֹתֵר גָּדוֹל, צַעְרוֹ גָּדוֹל יוֹתֵר בְּיוֹתֵר, וְעַל-יְדֵי אֲכִילָה בְּקִדְשָׁה וּבִירְאַת-שָׁמַיִם, עַל-יְדִידָהּ מִמְתִּיקִין זֶה הַצַּעַר שֶׁלֹּא יִתְגַּבֵּר, חַס וְשְׁלוֹם (שם עו).

עַל-יְדֵי אֲכִילָה בְּקִדְשָׁה וּבִירְאַת-שָׁמַיִם, עַל-יְדִידָהּ נַעֲשֶׂה הַפָּה בְּבַחֲיַנַּת קוֹמַת הָאָדָם, וְזוֹכֵה לְבוֹא עַל-יְדִידָהּ לְבַחֲיַנַּת שְׂכִינָה מְדַבֵּרַת מִתּוֹךְ גְּרוּנוֹ; אֲבָל מִי שֶׁאֵין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁה, אֲזִי פִּי שֶׁאֲוֹכַל הוּא בְּגֵדֵר בַּעַל-חֵי, וְהָרִי הוּא בְּהִמָּה מִמֶּשׁ, חַס וְשְׁלוֹם (שם).